

Beth O'Leary

Útitársak

BETH O'LEARY

Útitársak

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Road Trip

Copyright © 2021 Beth O'Leary Ltd.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 539 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

MOST

DYLAN

– Én csak azt mondom, hogy a barátságok folyama kényelmes nem volt soha – szabadkozik Marcus, miközben a biztonsági övével matat.

Először hallok tőle szívből jövő bocsánatkérést. Mostanáig hat közhelyet meg két kibelezett irodalmi idézetet szőtt bele, de a szemembe még nem nézett. A „bocsánat” szó egyszer már elhangzott ugyan, de a „nem nagyon megy nekem a bocsánatkérés” mondatban, és ez valahogy hiteltelenné tette.

Magasabb sebességre váltok.

– Nem a „hű szerelmek folyama” az, ami „kényelmes nem volt soha”? Azt hiszem, a *Szentivánéji álomban* hangzik el.*

Épp egy éjjel-nappali Tesco előtt hajtunk el. Hajnali fél öt van, a levegő még vastos a lepelként ránk boruló éjszaktól, de a boltból kiáradó lágy, sárga ragyogás úgy megvilágítja az előttünk haladó kocsni három utasát, mintha rivaldafény hullana rájuk. Egészen közelről követjük őket, mindkét járművet lelassítja az előttünk zötyögő kúcsautó.

Egy pillanatra meglátom a sofőr arcát a visszapillantójában. Addie-re emlékeztet. Ha az ember elég sokat gondol valakire, előbb-utóbb mindenhol őt látja.

– Az érzéseimről beszélek, Dylan! – fortyan fel sértetten Marcus. – Ami számomra kinszenvedés. Úgyhogy

* William Shakespeare: *Szentivánéji álom*. (Arany János fordítása)

jó lenne, ha leszálnál a magas lóról, és méltóztatnál odafigyelni arra, amit mondok!

Erre elmosolyodom.

– Rendben. Hallgatlak.

Megyünk tovább, elhajtok a pékség mellett. Ismét fény hull az előttem haladó sofőr szemére, látom a tükörben, ahogy a szögletes szemüvege mögött felvonja egy kicsit a szemöldökét.

– Csak azt akartam mondani, hogy volt pár kisebb bukkanó, ezt én is tudom, és nem kezeltem túl jól a dolgot, és hát... igazán sajnálatos, hogy így alakult.

Elképesztő, micsoda nyelvi szövevényekbe képes bonyolódni, csak hogy ne kelljen azt mondania: „bocsánatot kérek”! Hallgatok. Marcus köhög, mindenfélével matat, én pedig kis híján megsajnálom, majdnem azt felelem neki, hogy semmi baj, nem kell kimondania, ha még nem áll rá készen, de miközben elcsorgunk a fogadóiroda előtt, újabb fénycsóva világítja meg az előttünk haladó kocsit, és azonnal elfeledkezem Marcusról. Egy nő ül a volán mögött, kinyújtotta a karját a letekert ablakon, és belekapaszkodik a kocsitetejébe. A csuklóján karkötők lógnak, ezüstöspirosan csillognak a lámpák fényében. Fájdalmasan ismerős ez a mozdulat, a vékony, fehér kar, a belőle áradó határozottság meg a rengeteg karkötő, a csuklóját körbeölelő kerek, gyerekes gyöngyök. Bárhol felismerném. Akkorát dobban a szívem, mint amikor a lépcsőn lefelé menet véletlenül kihagyok egy fokot, mert tényleg ő az, Addie, az ő tekintete kapcsolódik az enyémben a visszapillantón keresztül.

Ebben a pillanatban Marcus felsikít.

Korábban hasonlóan rémült visítást hallatott, amikor egy vegán hot dogokat reklámozó hirdetés mellett haj-

tottunk el, ezért nem reagálok olyan gyorsan, mint talán más esetben tenném. Ezt pedig rögtön mélységesen meg is bánom, mert az előttünk haladó kocsi hirtelen megáll, én viszont nem lépek rá a fékre Marcus apjának hetvenezer fontot érő Mercedesében.

ADDIE

Bumm!

A fejem olyan hirtelen csapódik hátra, hogy lerepül a szemüvegem, és eltűnik a fejtámla mögött. Valaki fel-sikolt. „Au, bakker!” A nyakamba belenyilall a fájdalom, és csak arra tudok gondolni: *Istenem, mit csináltam? Neki-mentem valaminek?*

– Basszus! – mondja mellettem Deb. – Jól vagy?

A szemüvegem után matatok. Nyilván nincs itt.

– Mi a fene történt? – nyögöm ki végül.

Remegő kézzel megkeresem a kormányt, aztán a kéziféket, aztán a visszapillantót. Próbálok összeszedni magam.

Őt látom a tükörben. Kicsit homályos az arca, mert nincs rajtam szemüveg. Kicsit valószerűtlen. De akkor is ő az, semmi kétség. Olyan ismerős, hogy egy pillanatig úgy érzem, mintha a tükörképemet bámulnám. A szívem hirtelen olyan vadul kezd kalimpálni, mintha túl szűkös lenne neki odabent.

Deb kiszáll a kocsiból. Előttünk elindul a kukásautó, a fényszórója megvilágítja a róka farkát, amely miatt lefékezett. Az állat ráérvösen ballag fel a járdára. Lassacskán összeáll a kép: a kukásautó lefékezett a róka miatt, én le-

fékeztem a kukásautó miatt, Dylan pedig egyáltalán nem fékezett. Aztán jött a *bumm*.

Megint Dylanre pillantok a tükörben, még mindig engem bámul. Úgy érzem, minden lelassult, elcsendesedett vagy kifakult, mintha valaki lejjebb tekerte volna a világot.

Húsz hónapja nem láttam Dylant. Valahogy meg kellett volna változnia. Rajta kívül minden megváltozott. De még ebből a távolságból is, még a félhomály dacára is teljesen tisztában vagyok az orra ívével, a hosszú szempilláival, a kígyóbórt idéző, sárgászöld szemével. Tudom, hogy a szeme most is pont úgy kitágul majd a döbbenettől, mint amikor szakított velem.

– Nos – szólal meg a nővérem. – A Mini jól viselte magát.

A Mini. A kocsí. Hirtelen minden egyszerre rám tör, és a biztonsági öv csatja után nyúlok. Csak a harmadik próbálkozásra sikerül kikapcsolnom. Remeg a kezem. Amikor újra belenézek a visszapillantóba, az előtérre koncentrálok, nem a háttérre, és látom, hogy Rodney előregörnyed a hátsó ülésen, mindkét kezét a fejére nyomja, az orra a térdéhez ér.

Basszus! Rodney-ről elfeledkeztem.

– Jól vagy? – kérdezem tőle ugyanabban a pillanatban, amikor Deb is megszólal:

– Addie? Jól vagy? – Bedugja a fejét a kocsiba, és elfintorodik. – Neked is fáj a nyakad?

– Aha – felelem, mert amint meghallom a kérdést, rájövök, hogy baromira fáj.

– Hű! – szólal meg Rodney, óvatosan felemelkedve a védekező testhelyzetből. – Mi történt?

Rodney tegnap este megkérdezte a „Cherry & Krish nagy napja” Facebook-csoportban, hogy nem vinné-e el

valaki az esküvőre Chichester környékéről. Senki sem felelt neki, így Deb és én megsajnáltuk. Csak annyit tudok Rodney-ról, hogy ízesített tejitalokat iszik reggelire, mindig görnyedt a háta, és a pólójára az van írva: *Folyton nyomogatom az Esc gombot, mégis itt vagyok*, de azt hiszem, a lényeg ennyiből is átjött.

– Valami barom belénk jött hátulról a Mercijével – közli Deb, miközben kiegyenesedik, és a mögöttünk álló kocsi-ra pillant.

– Deb... – mondom.

– Igen?

– Szerintem Dylan az. Ő vezette azt a kocsit.

A nővérem összevonja a szemöldökét, és lehajol, hogy megint rám nézzen.

– Dylan Abbott?

Nyelek egyet.

– Aha.

Óvatosan hátrapillantok a vállam felett. A nyakam tiltakozik. Csak most veszem észre a Mercedes anyósüléséről kiszálló alakot. Vékony testalkatú, kísértetiesen sápadt a sötétségben, a göndör haján megcsillan a háta mögötti boltból kiáradó fény. Megint elszabadul a szívem, túl hevesen kalapál.

– Marcusszal van – közlöm.

– Marcusszal? – ismétli Deb, a szeme elkerekedik.

– Aha. Istenem! – Borzasztó! Mit is kellene most tennem? Valamit a biztosítással kapcsolatban? – A kocsinak nem esett baja? – kérdezem.

Pont akkor szállok ki, amikor Dylan is kilép a Mercedesből. Fehér pólót és vászon rövidnadrágot visel, a lábán pedig elnyűtt vitorlascipőt. Az övéről egy karabiner lóg, a hozzá kapcsolt lánc vége eltűnik a zsebében. Az én ötletem volt, hogy ne hagyja el folyton a kulcsait.

Kilép a Mercedes fényszórója elé. Olyan jóképű, hogy belehasít a fájdalom a mellkasomba. Nehezebb újra találkozni vele, mint hittem. Nem is tudom, mit szeretnék jobban: odarohanni hozzá, elszaladni, vagy összegömbölyödni és sírva fakadni. Mindezek mögött pedig ott motoszkál a fejemben az a végtelenül röhejes érzés, hogy valaki elcseszett valamit, az univerzumban rossz helyre lett iktatva valami, mert tényleg úgy volt, hogy most hétvégén, majdnem két év után először megint találkozom Dylannel, de nem itt, hanem az esküvőn.

– Addie? – szólal meg.

– Dylan – nyögöm ki.

– Tényleg egy Mini törte össze apám Mercedesét? – kérdezi Marcus.

A kezem feszélyezetten a frufrumhoz lebben. Nem vagyok kisminkelve, kopott kertésznadrágot viselek, a hajamba nem tettem hajhabot. Hónapokon át terveztem, hogy fogok kinézni, amikor újra látom Dylant, és egyáltalán nem erre gondoltam! Ő azonban nem mér végig, még csak azt sem veszi észre, hogy más színű a hajam, mert farkasszemet néz velem. Úgy érzem, mintha összedőlt volna a világ, és most próbálna talpra állni.

– Ilyen nincs! – hóbörög Marcus. – Egy Mini! Olyan méltatlan!

– Ez meg mi volt? – szólal meg Deb. – Mégis mit csináltál? Egyszerűen nekünk jöttél!

Dylan zavarodottan körbenéz. Összeszedem magam.

– Megsérült valaki? – kérdezem a nyakamat dörgölve.
– Rodney?

– Az meg ki? – kérdezi Marcus.

– Jól vagyok! – kiáltja Rodney még mindig a hátsó ülésről.

Deb segít neki kiszállni. Én is megtehettem volna. Nem működik az agyam.

– A francba! – mondja Dylan, végre észreveszi a Mercedes behorpadt lökhárítóját. – Sajnálom, Marcus.

– Ugyan, haver, ne is törődj vele! – feleli Marcus. – Tudod, hányszor törtem már totálkárosra apám valamelyik kocsiját? Észre sem fogja venni.

Előrelépek, megnézem Deb rozoga Minijének a hátulját. Igazából nem is olyan vészes – akkorát csattant, hogy azt hittem, leszakadt róla valami létfontosságú darab. Mondjuk az egyik kereke.

Mielőtt felfognám, mi történik, Deb már be is ült a volán mögé, és beindította a motort.

– Semmi baja! – mondja. – Micsoda kocsi! Ennél jobb helyre nem is tehettem volna a pénzemet. – Egy kicsit előregurul, felhajt a padkára, és bekapcsolja a vészvillogót.

Dylan visszaül a Mercedesbe, a kesztyűtartóban turkál. Ő meg Marcus a gépjármű assistance biztosításáról beszélgetnek, aztán Marcus átküld neki egy e-mailt a telefonjáról, miközben én azt gondolom magamban: *megvan, rövidebb lett a haja!* Ez az. Tudom, hogy erre az egész ütközésre kellene gondolnom, de az agyam „keresd meg a különbségeket” játékot játszik, Dylant bámulom, és azon töprengek, mi tűnt el róla, vagy mit nem láttam rajta korábban.

A pillantása megint rám rebben. Elönt a forróság. Van valami Dylan íriszében, ami befonja az embert, mint a pókháló. Erővel elszakítom róla a tekintetemet.

– Szóval... gondolom, Cherry esküvőjére tartottatok? – kérdezem Marcustól. Remeg a hangom. Képtelen vagyok ránézni. Hirtelen hálás vagyok a behorpadt hátsó lökhárítónak, mert így van okom a Minit szemrevételezni.

– Igen, oda tartottunk... – feleli Marcus elnyújtottan, közben a Mercedest figyeli. Talán ő is képtelen rávenni magát, hogy rám nézzen. – De most már szó sem lehet

róla, hogy hatszáznegyven kilométeren át hajtsuk a kicsikét. Szerelőhöz kell vinni. A tiéteket sem ártana.

Deb elutasító hangot hallat, már ki is szállt a kocsiból, megdörgöl egy karcolást az elnyútt, régi kapucnis pulcsija ujjával.

– Á, semmi baja! – mondja, kísérletképp kinyitja, majd becsukja a csomagtartót. – Csak egy kis horpadás.

– Marcus, ez teljesen megvadult! – kiáltja Dylan.

Még innen is látom, hogy a Mercedes műszerfalán ki-gyulladtak a figyelmeztető lámpák. A vészvillogó túl fényes. Elfordítom az arcomat. Tipikus! Dylan intézkedik, amikor Marcusnak lerobban a kocsija!

– A vontató fél óra múlva itt lesz, és elviszi a szervizbe – mondja Dylan.

– Fél óra múlva? – ismétli Deb hitetlenkedve.

– A szolgáltatás része – feleli Marcus a kocsira mutatva.

– Ez egy Merci, szivi.

– Deb vagyok. Nem szivi. Már találkoztunk párszor.

– Persze. Emlékszem – veti oda Marcus könnyedén.

Nem túl meggyőző.

Miközben mindnyájan próbáljuk elintézni a biztosítást, Dylan tekintete úgy vonzza az enyémet, mint a mágnes. A telefonommal matatok, Deb a kesztyűtartóban turkál papírokat keresve, én pedig közben olyan erősen érzem Dylan jelenlétét, mintha tízszer annyi helyet foglalna el, mint bárki más.

– És hogy jutunk el az esküvőre? – kérdezi Marcus, amikor végeztünk.

– Hát tömegközlekedéssel – feleli Dylan.

– Tömegközlekedéssel? – hitetlenkedik Marcus, mintha valaki azt javasolta volna, hogy bobbal menjenek Cherry esküvőjére. Vagyis még mindig ugyanolyan idióta, mint volt. Nem meglepő.

Rodney megköszörüli a torkát. Nekidől a Mini oldalának, a szemét a telefonjára szegezi. Pocsékul érzem magam, amiért folyton elfeledkezem róla. Az agyamnak most nincs szabad kapacitása Rodney számára.

– Ha azonnal elindultok, akkor a Google szerint az érkezési idő... két óra tizenhárom perc... – mondja.

Marcus az órájára pillant.

– Rendben – feleli Dylan. – Tökéletes.

– ...kedden – fejezi be Rodney.

– Micsoda? – kérdezi egyszerre Dylan és Marcus.

Rodney sajnálkozva néz rájuk.

– Hajnali fél öt van, vasárnap, a hétfő szünnap, és Chesterből egy skót faluba akartok eljutni.

Marcus feldobja mindkét kezét a levegőbe.

– Ez az ország katasztrofális!

Deb meg én összenézünk. *Nem, nem-nem-nem...*

– Menjünk! – javaslom, a Mini felé indulva. – Vezetsz?

– Addie... – szólal meg Deb, miközben én beülök az anyósülésre.

– Ezt mégis hogy gondolod? – kiáltja Marcus.

Becsapom a kocsiajtót.

– Hé! – folytatja Marcus, amikor Deb beül a volán mögé.

– El kell vinnetek minket az esküvőre!

– Nem – mondom Debnek. – Ne is törődj velem! Rodney! Szállj be!

Rodney engedelmeskedik. Ami kedves tőle. Nem ismerjük egymást olyan jól, hogy kiabálhassak vele.

– Ez meg mi? Addie! Ne csináld már! Ha nem visztek el, nem érünk oda időben! – tiltakozik Marcus.

Már az ablakom mellett áll. Bekopog az üvegen a bütykeivel. Nem húzom le.

– Ugyan már, Addie! Nyilván tartozol Dylannek ennyivel!

Dylan mond valamit Marcusnak. Nem hallom, mit.

– Istenem, mekkora seggfej! – morogja Deb összevont szemöldökkel.

Behunyom a szemem.

– Szerinted képes vagy rá? – kérdezi Deb. – Elvigyük őket?

– Nem. Nem... mindkettejüket nem.

– Akkor ne törődj vele! Menjünk!

Marcus megint bekopog az ablakon. Összeszorítom a fogamat, a nyakam még mindig sajog, de egyenesen előre-nézek.

– Úgy volt, hogy ez az út jó buli lesz! – mondom.

Debnek ez az első szabad hétvégéje, amit a kisbabája, Riley nélkül tölt el. Már hónapok óta csak erről beszélünk. Minden megállót és harapnivalót megtervezett.

– Így is érezhetjük jól magunkat – feleli Deb.

– Nincs elég hely – próbálkozom.

– Összehúzzhatom magam – ajánlkozik Rodney.

Kezdek berágni Rodney-ra.

– Olyan hosszú az út, Deb! – mondom, az öklömet a szememre szorítva. – Órákon át össze lennék zárva Dylannel a kocsiban. Az elmúlt szűk két évben félve közlekedtem Chichesterben, nehogy akár csak egy másodpercet is vele kelljen töltenem, nemhogy nyolc órát!

– Nem mondtam, hogy vigyük el őket – mutat rá Deb.

– Én azt mondtam, hogy induljunk.

Dylan átállt a Mercedesszel egy biztonságosabb helyre, hogy ott várja meg a vontatót. Épp akkor fordulok meg az ülésben, amikor újra kiszáll a kocsiból a több mint száznyolcvan centi magas, inas testével, bozontosan.

Amint összenézünk, tudom, hogy képtelen leszek itt hagyni.

Ő is tudja. *Sajnálom*, tátogja nekem.

Ha annyi fontom lenne, ahányszor Dylan Abbott bocsánatot kért tőlem, kifizethetném belőle azt a Mercedest!

DYLAN

Néha szinte készen kapok egy verset, mintha valaki a lábam elé dobta volna, mint a kutya a labdát, amit épp visszahozott. Miközben bemászok Deb kocsjának a hátsó ülésére, és megcsap Addie fájdalmasan ismerős parfümjének az illata, egy pillanat alatt eszembe jut két és fél sor. „Változatlan változó / Enyémre tapadó szempár / Én pedig...”

Én pedig mi? Mi van velem? Szétcsúsztam. Valányszor Addie-re nézek, valami szökken egyet bennem, mint egy delfin, pedig húsz hónap után azt hinné az ember, hogy nem fog ennyire fájni, de mégis úgy fáj, hogy a legszívesebben felvonítanék.

– Összebb húzódnátok? – kérdezi Marcus, és nekilök Rodney vállának. Gyorsan kivágom a kezem, épp sikerül elkerülnöm, hogy Rodney ölére csapjak.

– Bocs – mondjuk egyszerre Rodney-val.

Nyirkos a tenyerem, nagyokat nyelek, mintha az segítene visszatartani az érzéseimet. Addie teljesen másképp néz ki: a haja majdnem olyan rövid, mint az enyém, és ezüstszürkére festette, a szemüvege pedig – amelyet csodával határos módon megtalált a Mini csomagtartójában az ütközés után – vastag és hipszteres, könnyörtelen. Azt hiszem, még sosem láttam ilyen szépnek. Mintha Addie egypetéjű ikertestvére lenne: ugyanaz, mégis más. *Változatlan változó.*

Nyilván mondanom kellene valamit, de nem igazán tudom, mit. Régen zseniálisan ment az ilyesmi, jó beszélőkém volt. Bepréselődöm a keskeny középső ülésre, és miközben nézem, ahogy Marcus apjának a kocsija el-

tűnik a sötét utcában, kétségbeesetten kapaszkodva a vontató hátuljába, azt kívánom, bár maradt volna valami a régi hetykeségemből, abból az időből, amikor még nem ismertem Addie-t, és halványlila gőzöm sem volt róla, hogy egyszer majd gyökeresen felforgatja az életemet.

– Egyébként meg hogyhogy ilyen korán elindultatok? – kérdezi Addie, miközben Deb legördül a padkáról.
– Utálsz korán vezetni.

Épp kisminkeli magát az anyósülés fölötti szemellenzőbe bújtatott tükör segítségével, én pedig nézem, ahogy felvisz egy kis masszát a kézhatárol a krémfehér bőrére.

– Kissé le vagy maradva – feleli Marcus, próbál kényelmesen elhelyezkedni az ülésén, és közben oldalba vág a könyökével. – Dylan mostanában erőteljesen ágál amellett, hogy a hosszabb utazásokra feltétlenül hajnali négykor kell elindulni.

Lesütöm a szemem, kínosan érzem magam. Addie tanított meg arra, mennyivel kellemesebb az utazás, ha az ember a pirkadat előtti sűrű csendben, az új nap reményétől terhes félhomályban indul el. Egyébként igaza van: amikor együtt voltunk, folyton panaszkodtam, amiért mindig olyan korán kellett autóba ülni, ha hosszú útra mentünk.

– Nos, még szerencse, hogy korán indultunk! – csi-csereg Rodney, miközben a mobilját nyomkodja, a könyökét pedig olyan erősen az oldalához szorítja, ahogy csak bírja.

Marcus nem is próbál áldozatot hozni a kényelmemért: szétterpeszkedik, a térde az enyémnek nyomódik, a könyöke félig az ölemben hever. Felsóhajtok.

– Így is épp csak odaérünk a családi barbecue-ra – folytatja Rodney. – Több mint nyolc óra az út, és már fél hat van!

– Ó, te is jössz az esküvő előtti barbecue-ra? – kérdezem.

Bólint. Teljesen nyilvánvaló, hogy azért tettem fel ezt a kérdést, mert tudni akarom, miért van itt Rodney, de azért remélem, hogy baráti érdeklődésnek is értelmezhető. Amikor az ütközés után kiszálltak a kocsiból, egy borzalmas, hátborzongató pillanatig az jutott eszembe, hogy akár Addie kísérlője is lehet – mivel Cherry pár hónappal ezelőtt megemlítette, hogy talán hoz magával valakit. Ám semmilyen jel nem utal arra, hogy kötődnének egymáshoz, inkább úgy tűnik, Addie szinte nem is foglalkozik vele.

Igazából Addie szinte senkivel sem foglalkozik. Az első heves, szívszagató, pár másodpercig tartó szemkontaktus óta azonnal elkapja a tekintetét, valahányszor megpróbálom magamra vonni a figyelmét. Marcus épp valami egyszerű ritmust dobol jó hangosan az ablakon; Deb dühös pillantást vet rá, miközben próbál arra koncentrálni, hogy felhajtson a chichesteri elkerülőre.

– Nem hallgathatnánk valami zenét? – kérdezi Marcus.

Már azelőtt tudom, mi következik, hogy Addie megnyomja a lejátszás gombot, és amint meghallom a kezdődallamot, vissza kell fojtanom a mosolyomat. Nem ismerem ezt a számot, de az amerikai countryzene tagadhatatlan sajátosságainak köszönhetően már az első pár taktus után nyilvánvaló, hogy késő éjjeli, teraszon elcsattant csókokról, lepukkant bárókba vezető kocsiutakról, valamint csinos lányok társaságában megtett, hosszú autós kiruccanásokról fogunk beszámolókat hallani. Addie és Deb tinikoruk óta rajonganak a countryért, régen ugrattam is Addie-t emiatt – ami elég nagy képmutatás volt a részemről, mivel az én „távfutó” dal-

válogatásomban szinte csak Taylor Swift számai szerepelnek. Most valahányszor meghallok egy bendzsót, rögtön az jut eszembe, amikor Addie a Florida Georgia Line dalára táncolt az egyik régi pólóban, Rodney Atkins *Watching You* című dalát énekelte a kocsiban lehúzott ablaknál, vagy lassan levetkőzött a *Body Like a Back Road* zenéjére.

– Inkább egy másikat – mondja Addie, a keze a mobilja felett lebeg.

– Nekem tetszik! Ne állítsd le! – feleli Deb, és felhangosítja a zenét.

– Ez meg mi a fene? – kérdezi Marcus.

Nézem, ahogy Addie válla megfeszül a hangsúly halatán.

– Ryan Griffin – feleli. – A címe... az a címe, hogy *Woulda Left Me Too*.

Vagyis „Én is elhagytam volna magamat”. Megrándul az arcom. Marcus felröhög.

– Nahát, tényleg? – kérdezi.

– Rajta van a legjobb countryzenék listáján – jegyzi meg Addie, a nyakán egyetlen, halvány rózsaszín pír fut végig, virágszirmokra emlékeztető foltokat hagy maga után. – És a következő nyolc órában ezt fogjuk hallgatni. Úgyhogy jobb, ha hozzászoksz.

Marcus kinyitja a kocsiajtót.

– Mi a...?

– Marcus, basszus...

A hátsó ülésen tülekedés támad. Marcus eltol engem a könyökével. Az ajtó csak pár centire van nyitva, de a szél így is átsüvít a kocsin, és most már Rodney is áthajol rajtam, próbálja elkapni a kilincset, hogy behúzza. A végén már négy vagy öt kéz nyúlkál a kocsiajtó után, megkarmoljuk egymást, Rodney zsíros barna haja az ar-

comba lóg, az én lábam pedig valahogy összegabalyodott Marcuséval...

– Inkább stoppolok! – kiabál Marcus, hallom a hangjában az adrenalin, azt az izgatottságot, ami mindig előnti, ha valami hülyeséget csinál. – Engedjete ki! Én ezt nem bírom elviselni nyolc órán keresztül! Kapcsold ki! – Még akkor is nevet, amikor olyan erősen csapok rá a kezére, hogy az én tenyerem is megfájdul tőle.

– Megőrültél! – mondja Rodney. – Majdnem százszázalékkal megyünk!

A kocsi kicsúszik oldalra. A visszapillantóban látom Deb szemét: komoran összehúzza, úgy összpontosít, miközben próbál a sávjában maradni. A jobb oldalunkon autók suhannak el, a túl erős fényszórójuk fénye összeolvad, sárgásfehér csíkokat vet a retinámra.

Addie kikapcsolja a zenét. Marcus becsukja az ajtót. Most, hogy már nem szól a zene, és nem süvít át a szél a nyitott ajtón, minden neszt hallani lehet a kocsiban: Rodney ziháló légzését, meg ahogy Deb teste újra elernyed az ülésben. A dulakodás okozta adrenalinlökéttel együtt rám tör a heves vágy, hogy orrba verjem Marcust.

– Mi a fene ütött beléd? – sziszegem.

Érzem, hogy Addie felém fordul – talán meglepve –, de mire elkaphatnám a tekintetét, már újra az utat nézi.

Marcus nyel egyet, lapos pillantást vet rám, és látom rajta, hogy máris azt kívánja: bár normálisan viselkedett volna, de túlságosan dühös vagyok ahhoz, hogy ezt nyugtázni tudjam. Egy perc múlva erőltetetten felnevet.

– Kocsiúthoz való zenét akarunk! – mondja. – Nem tennél be inkább Springsteent?

Addie egy hosszú pillanatig hallgat.

– Deb! – szólal meg végül. – Kérlek, hajts ki a következő pihenőhelyre!

– Pisilned kell? – kérdezi Deb.

– Nem – feleli Addie. – Ki kell tennünk Marcust. Hogy stoppolhasson. Ahogy kérte.

Aztán megint bekapcsolja a countryzenét.

ADDIE

Mint kiderül, jó messzire járunk a következő pihenőhelytől. Mire végre eljutunk egy benzinkútig, tényleg pisilnem kell. És friss levegőre vágyom. Hirtelen úgy érzem, hogy ez a legkisebb autó az egész rohadt világon.

– Tényleg itt hagyjuk Marcust? – kérdezi mögöttem egy aggódó hang.

Sietős léptekkel átszelem a benzinkút kiszolgálóterét az épület felé. Igyekszem olyan gyorsan haladni, hogy Dylan ne érhesen utol, és ne kezdeményezhessen beszélgetést velem. Amióta beszálltunk a Minibe, sikerült elkerülnöm a közvetlen szemkontaktust. Szerintem ez a terv tartható lesz a következő hatszázötven-valahány kilométeren át.

Rodney elég gyors ahhoz képest, mennyire suta. Hátrapillantok rá a vállam felett.

– Nem, valószínűleg nem – felelem. – Marcus hajlamos a drámázásra. Nem árt csírájában elfojtani a kitöréseit, különben egész nap a hisztijét hallgathatjuk.

– Honnan ismered?

Rodney előrerohan, és tartja nekem az ajtót, amikor odaérünk az épülethez. Pislantok egyet. Olyan esetlen! Van benne valami kamaszos, pedig biztosan elmúlt már harmincéves.

– Dylan meg én régen együtt jártunk.

– Ó! Ó... Istenem, milyen elképesztően kínos! – mondja Rodney, mindkét kezét a szájára nyomja.

Elnevetem magam, ami engem is meglep.

– Igen, valahogy úgy.

Felkapok egy marék csokiszeletet az egyik polc végéről. Deb meg én elég harapnivalót pakoltunk be két személy részére, de Dylan annyit eszik, mint egy ló. Fél óra alatt az összes ennivalónk el fog fogyni, ha kiszagolja az édességeket.

– Sajnálom, hogy belecseppentél ennek az egésznek a közepébe – mondom Rodney-nak. – De azért nem lesz gond. Dylan meg én képesek vagyunk pár óráig udvariasan viselkedni, úgyhogy ne aggódj!

– Ó, szóval olyan... barátokként váltatok el? – kérdezi Rodney, és elém tart egy kosarat. Beledobom a csokikat, aztán még öt csomag kekszet és egy rakás különféle édes-séges zacskót is.

– Ööö, barátokként?

Aznap éjjel, amikor Dylan elhagyott, üvöltöttem vele. Nem abban az értelemben, ahogy az emberek általában gondolják, nem egyszerűen kiabáltam, hanem a torkom szakadtából, eltátott szájjal visítottam. Az öklömmel vertem a mellkasát, úgy zokogtam, hogy a testem teljesen kimerült tőle. Utána három napig egy falatot sem ettem.

– Olyasmi – felelem. – Majdnem barátokként.

Amikor visszasétálunk a kocsihoz, Dylan az oldalának dől, a karját összefonja, balra néz. Mögötte épp felkel a nap. Úgy fest, mintha egy poszterhez pózolna. Mintha egy indie-zenét játszó együttest vagy egy drága par-

fűmöt reklámozna. Még mindig ugyanolyan slampos, a pillantása pedig álmatag, de felnőttesebb, és mintha határozottabbak lennének a vonásai.

Egy kicsit tovább figyelem őt a kelleténél, így épp elkapja a tekintetemet, mielőtt megint lesüthetném a szemem.

– Addie – mondja, amikor közelebb érünk.

Felém lép, hogy segítsen a zacskókkal. Félrehúzódom, elmegyek mellette a csomagtartó felé.

– Kérlek, Addie! – mondja, immár halkabban. – Beszélünk kellene. A nap nagy részében össze leszünk zárva a kocsiiban. Nem lenne jobb... hát tudod... ha nem lenne ennyire kínos?

Lecsapom a csomagtartó tetejét. Még pont sikerült bepréselnem az újabb édességeket, de most már nem igazán lehet kilátni a hátsó ablakon. Úgy tűnik, Dylan és Marcus felpakolta az egész házat, és akkor ott van Deb tejfejeshez szükséges készlete: két mellszívó, a hűtőtáska, üvegek...

– Sétálok egyet, kinyújtóztatom a lábamat – mondja Rodney. – Öt perc múlva jövök!

Nem kellett volna azt mondanom, hogy majdnem barátokként váltunk el. Ha elárultam volna neki, hogy Dylan tönkretette az életemet, most nem hagyna kettesben velem.

– Addie... még rám sem bírsz nézni?

Őszintén szólva lehet, hogy tényleg nem. Fáj a látványa. Olyan érzés, mintha két, egyformán erős mágnes lennénk, amelyek egyre távolodnak egymástól. Inkább a fű felé nézek, ahol az emberek a kutyájukat futtatják. Egy kis uszkár körbe-körberohangál, egy tacsó pedig nevetséges, rózsaszínű hámot visel. A nap lassan araszolgat felfelé mögöttük, hosszú árnyat vet a gyepre.

Észreveszem Marcust: lekuporodott, hogy köszönjön egy német juhásznak. Remélem, nem barátságos. Nem mintha azt akarnám, hogy megharapja Marcust, vagy valami, de legalább rámoroghatna egy kicsit.

– Hol van Deb? – kérdezem.

– Anyukád felhívta Riley miatt.

Rápillantok.

– Tudsz Riley-ról?

Ellágyul a tekintete.

– Az előbb mesélt róla. Azt hittem... azt hittem, azért egy ilyen súlyú dolgot elmondanál. Hogy Debnek gyereke született.

– Abban állapotunk meg, hogy nem keressük egymást.

– Ezt te mondtad. Én nem.

Felvonom a szemöldökömet.

– Sajnálom! – visszakozik. – Sajnálom.

A karkötőmmel matatok. A körmeimet kifejezetten az esküvőre festettem ki nemrég, de olyan rövidek, hogy egy kicsit nevetségesnek tűnnek. Kis vörös pöckök.

– Mindenesetre örülök Deb boldogságának – szólal meg Dylan, mivel én nem felelek neki.

– De egy kicsit meglepett?

Elmosolyodik, és mielőtt észbe kapnék, én is mosolyogni kezdek.

– Nem is kérdezed meg, ki az apja? – érdeklődöm.

– Feltételezem, hogy anélkül is boldogult – mondja Dylan. – Tudod, mint Gaia, amikor megszülte Uránuszt.

Minden igyekezetem ellenére is szélesebb lesz a mosolyom.

– Te is tudod, hogy nem tudom – felelem szárazon.

– Na igen – vágja rá sietve. Hátrasimítja a haját, mintha még mindig olyan hosszú lenne, hogy a szemébe lóg; régi

beidegződés. – Görög mitológia, fellengzős, idétlen utalás volt, nézd el nekem! Csak úgy értettem, hogy Debnek sosem volt szüksége férfira, nincs igazam? Nem mintha bárkinek szüksége lenne férfiakra, csak... jaj, istenem!

– Nem folytathatnánk ezt útközben? – hangzik fel mögülünk a kiáltás. Marcus elrohan mellettünk, kinyitja az ajtót, és beül hátulra. – Talán nem ártana beindítani a motort. Rodney elég sietve közeledik.

Pont akkor fordulok oda, amikor megjelenik Deb, és belesúsztatja a mobilját a kapucnis pulcsija zsebébe. Ő is beszáll Marcus után, én pedig a sofőrülés felé megyek. Pánikba esem: ez azt jelenti, hogy akkor Dylan ül majd mellettem?

– Mit csinál Rodney? – kérdezi Deb.

Hátrapillantok a vállam felett a gyepre. Rodney futva közeledik, a hosszú végtagjaival hadonászik, a haja lebeg. Mögötte a német juhász rohan, maga után vonszolja a gazdáját a pórázával.

– Hát ez remek! – morgom, beülök a kocsiba, és a slussz-kulccsal matatok, próbálom elfordítani.

Marcus hujjog, amikor Rodney zihálva bemászik hátulra.

– Bocs! – kiabálja. – Bocsánat!

Debből kiszakad egy nyögéshez hasonlatos hang.

– Kérlek, figyelj oda a kezedre! – mondja. – Ez itt nagyon közel került a vaginámhoz.

– Jaj, istenem, annyira sajnálom! – feleli Rodney elborzadva, lélekszakadva.

Dylan bemászik az anyósülésre. Megint megpróbálja elkapni a tekintetemet.

– Semmi baj! – feleli Deb. – Kipréseltem rajta egy kisbabát, elég masszív szerkezet.

– Jaj, ne! – nyög fel Rodney. – Én nem... nagyon sajnálom.

– El is felejtettem, mennyire kedvellek, Deb – jelenti ki Marcus.

– Tényleg? – feleli Deb érdeklődő hangon. – Mert én egyáltalán nem kedvellek téged.

Kigördülök a pihenőhelyről. Nem bírom megállni: futólag rápillantok Dylanre az anyósülésen.

– Csak ötszázhetvenhat kilométer van hátra – mondja olyan halkán, hogy rajtam kívül senki se hallhassa.

Marcus épp azt magyarázza Debnek, hogy „gyakran félreértenek”, pedig „valójában épp a javulás útjára léptem, pont, mint a gazfickó egy rosszul megírt tizenkilencedik századi regényben”.

– Ötszázhetvenhat kilométer – ismétlem. – Úgy elrepül, hogy észre se vesszük!

DYLAN

Az A34-esen száguldunk. A forróság máris olyan sűrű, mint a méz: ragacsos és édes. Pompás nyári reggel készülődik: az ég mélykék, mint a lazúrkő, az út mindkét oldalán élénksárga mezők fürdenek a verőfényben. Az ilyen napok illatában zúzott jég, naptej, érett eper és a túl sok gin-tonik okozta kellemes kábulat keveredik.

– Ha így megy tovább, el fog olvadni a csoki – jegyzi meg Addie, és a legerősebb fokozatra állítja a légkondit.

Felkapom a fejem.

– Csoki?

– Nem neked hoztuk – feleli, de közben le sem veszi a szemét az útról.

Hátradőlök az ülésben. Azt hittem, előreléptünk egy

kicsit, egyszer már felém fordult, és halvány mosolyt villantott rám, aprócska ízelítőt valami mámorítóból, nekem pedig felujjongott a szívem. Egy Addie-féle széles mosoly igazi kincs: meg kell küzdeni érte, és amikor elnyeri az ember, a lélegzete is eláll tőle. Aggasztó, hogy az elmúlt majdnem két évben mindez egy cseppet sem változott. Addie azonban megint jeges lett, már félórája, hogy eljöttünk a benzinkútról, és azóta egészen mostanáig hozzám sem szólt. Nincs jogom tiltakozni, nem lenne szabad felhúznom magam miatta, és mégis: kicsinyességnek érzem, márpedig szeretném azt hinni, hogy ez nem méltó hozzánk.

Mocorgok az ülésen, Addie pedig rám pillant, aztán felhangosítja a rádiót. Valami popzene szól belőle, ritmusos, repetitív, egyfajta kompromisszum Addie és Marcus zenei ízlése között. Ennél a hangerőnél nem igazán hallom a hátsó ülésen folyó semmitmondó társalgást. Az utolsó foszlányban, amit még ki tudtam venni, Rodney a valóságban játszott kviddics szabályairól mesélt Debnak, Marcus pedig olykor álmélkodva közbeszólt valamit.

– Csak rajta! – mondja Addie. – Akármit akarsz is mondani, ki vele!

– Ennyire átlátszó vagyok? – kérdezem olyan könnyedén, amennyire csak tőlem telik.

– Igen. – Őszinte a hangja. – Ennyire.

– Én csak... – Nyelek egyet. – Még mindig büntetsz.

Alig mondom ki, a legszívesebben vissza is szívnam.

– Büntetlek?

A légkondi lassú, meleg lélegzete szétaprózódik az arcomon; én jobban szeretném résnyire lehúzni az ablakot, de Marcus panaszkodott, hogy a huzat tönkreteszi a frizuráját, nekem pedig nincs most türelmem újra lejátszani ezt a meccset. Úgy fordulok, hogy a langyos fuvallat

oldalról érje az orcámat – így figyelhetem Addie-t vezetés közben. A füle hegye kivörösödött, épp csak kilátszik a hajvégei között. Most napszemüveget visel, a másik szemüvegét feltolta a fejére, azzal fogja hátra a frufruját, a tövénél látszik egy kicsit az eredeti hajszíne.

– Még most sem beszélsz velem.

– Nem azért nem beszéltem veled, mert büntetni akartalak, Dylan. Egyáltalán nem rólad szólt ez az egész. Szükségem volt erre az időre.

A kezemet bámulom.

– Csak épp azt hiszem, bíztam benne, hogy ez egyszer véget ér.

Rám pillant, a szemüvege sötét lencséje miatt nem tudok olvasni a tekintetéből.

– Vártál? – kérdezi.

– Nem... nem mondhatni, hogy vártam, csak...

Elhallgatok, a csend, akár egy legördülő szalag, egyre hosszabbra nyúlik előttünk. A szemközti sávban jön egy autó, megpillantom a sofőr mellett ülő középkorú, kalapos nő arckifejezését: tágra nyílt szemmel bámul minket. Hátranézek a többiekre, és elképzelem, mit lát. Egy kupac huszonévest, akik vidáman összezsúfolódnak egy élénkpiros Miniben vasárnap reggel fél hétkor.

El sem tudja képzelni, mi folyik idebent! Ha le lehetne csapolni a titkokban feszülő energiát, nem is lenne szükségünk benzinre – annyi neheztelés gyűlt össze ebben a kocsiban, hogy egész Skóciáig kitartana.